

חדשות ועדכונים משפטיים

עמ' 1 שימוש במחשב במקום העבודה על-ידי העובד ופיקוח מצד המעסיק. עמ' 2 רישום סימן מסחר של מתחרה ישראלי נמחק בשל חוסר תום לב. עמ' 3 מצג שווא לגבי זהות הממציא ולגבי הבעלות על ההמצאה תורם להרשעה בעבירות מס. עמ' 4 חריג "שימוש אמת" ברכיב של סימן רשום אינו מייתר את הצורך בהודעת

לפיכך, מכיר ההסכם בזכותו של העובד לפרטיות במקום העבודה בד בבד עם זכותו המוגבלת של המעסיק לפקח על התנהלותו הפרטית של העובד במקום העבודה.

בהתאם להוראות ההסכם, יותר למעסיק לעיין בקבצי המחשב ולבדוק את אופי השימוש של העובד במחשבי העסק אך ורק אם יש לו סיבה להניח בתום לב, כי העובד משתמש במחשב למטרה בלתי חוקית או באופן שעלול לחשוף את העסק לתביעותיו של צד שלישי או באופן שעלול להזיק לעסק. על כן, הוסכם כי הגישה לתיבת דואר אלקטרוני הנושאת רק את שמו של העובד ככתובת דואר וכן עיון בקבצים הפרטיים, דורשת הסכמתו המפורשת של העובד וחובה לבצע זאת בנוכחותו אם ביקש כך. ככלל, כל פעולותיו של המעסיק חייב שתעשנה במידה ראויה, לפרק זמן סביר ותוך צמידות למטרות של הפעולה.

ההסכם הקיבוצי נוסח בתמציתיות וקובע עקרונות מנחים כלבד במקום לקבוע כללים פרטניים. לכן, עולות מההסכם מגוון שאלות שנתרו ללא מענה. לדוגמה, באיזה שלב על המעסיק לבקש את הסכמתו של העובד לעיון בקבצים? האם יש לקבל את הסכמתו בעת הבדיקה או שמא ניתן לקבל הסכמתו מבעוד מועד בחוזה העסקתו? אילו דרכים מתרות לפיקוח על התנהלותו של העובד ואילו דרכים אינן מקובלות ועולות בגדר חדירה בלתי הולמת לפרטיות העובד?

הפרקטיקה הנהוגה טרם חתימת ההסכם הקיבוצי סברה כי בעלותו של המעסיק על המחשב גוברת על פרטיותו של העובד. מעסיקים נהגו לבדוק ולפקח על פעילות העובדים במחשבי העסק כעניין של שגרה (מעסיקים שקולים הצהירו על מדיניות שימוש במחשבים במקום העבודה המאפשרת להם ביקורת והשגחה). בערעור העומד בפני בית הדין הארצי לעבודה, הביע היועץ המשפטי לממשלה את עמדתו (כצד מצטרף) כי בהעדר נסיבות מיוחדות, אין למעסיק זכות לפקח ולעיין בקבצי הפרטיים של העובד. ההסכם הקיבוצי – אשר יכול ומייתר את הערעור – משנה את הפרקטיקה הנהוגה ומגביל את גישת המעסיק לקבצים פרטיים השמורים במחשבו של העובד.

שימוש במחשב במקום העבודה על-ידי העובד ופיקוח מצד המעסיק

הסכם קיבוצי פורץ דרך יסדיר שימוש פרטי על-ידי עובדים במחשבים במקום העבודה וגישת מעסיקים לקובצי המחשב של העובדים

לאחרונה נחתם ההסכם קיבוצי בר תחולה רחבה בין הסתדרות העובדים, ארגון העובדים הגדול בישראל, לבין לשכת התיאום של הארגונים הכלכליים, ארגון גג המאגד את מרבית ארגוני המעסיקים בישראל. ההסכם מסדיר את ענייני השימוש על-ידי העובדים במחשבי המעסיק, מחד, ואת זכות המעסיק לעיין במידע האלקטרוני של העובד, מאידך.

ההסכם הקיבוצי נכנס לתוקף וחל על מרבית המעסיקים והעובדים במשק הישראלי. במידה ושר הרווחה והשירותים החברתיים יפעל על פי סמכותו בחוק וייתן צו הרחבה, כפי שבכוונת הצדדים לבקש, תחולנה הוראות ההסכם על כלל המעסיקים והעובדים בישראל.

ההסכם המהפכני והתקדימי מגדיר כללים ספציפיים להגנה על פרטיותו של העובד, להבטחת בטיחות המידע ולשימוש הולם במחשבים במקום העבודה השייכים למעסיק. מחד גיסא, מתיר ההסכם לעובדים להשתמש במחשבים במקום העבודה לצרכים פרטיים בהיקף מידתי ובזמן סביר, בתנאי שהשימוש אינו עומד בניגוד לדין או להוראות ההסכם הקיבוצי. מאידך גיסא, ההסכם מאפשר למעסיקים לכוון מדיניות שימוש במחשבים במקום העבודה, וחשוב מכך, ההסכם מתיר למעסיקים לעיין בקבצי המחשב של עובדיהם המאוחסנים במחשבי העסק.

מטרתו של ההסכם ליצור איזון בין התפיסה האמריקאית הרואה במחשב, בשימוש בו ובקבצים המאוחסנים בתוכו כרכושו של המעסיק, לבין הגישה האירופאית הגורסת כי השימוש במחשב לרבות הקבצים האישיים של העובד והתכתבותיו הינם ברשותו של העובד.

רישום סימן מסחר של מתחרה ישראלי נמחק בשל חוסר תום לב

אחרי כמעט 20 שנות שימוש, נמחקו חמישה סימני מסחר VERSACE שבבעלות חברה ישראלית, בשל חוסר תום לב ברישומם; לא הותר עיכוב מחיקת הסימנים.

רשם סימני המסחר הורה לאחרונה בהחלטתו מיום 29 ביוני 2008 על מחיקתם של חמישה סימני מסחר המכילים את המילה "ורסצה" (VERSACE), שנרשמו בשנת 1989 על שם חברה ישראלית בעלת רשת חנויות ביגוד – שאין לה קשר לבית האופנה האיטלקי, בשל חוסר תום לב בעת רישומם. הרשם פסק כי לפי סעיף 39(א1) לפקודת סימני המסחר, ניתן לבטל סימני מסחר בשל חוסר תום לב ברישומם בכל עת. זאת, גם במקרים בהם סימן המסחר נרשם לפני כניסתו של הסעיף האמור לתוקף. הרשם, ולאחר מכן בית המשפט העליון, סירב לעכב את ביצוע החלטת הביטול.

בשנת 1989 חברה ישראלית "ורסצה 83 בע"מ" ("ורסצה 83"), בעלת רשת חנויות ביגוד שאין לה קשר לבית אופנת העל האיטלקי של ג'יאני ורסצה ("ורסצה"), רשמה חמישה סימני מסחר מעוצבים, המכילים את המילה "ורסצה" (שניים מהם בעברית). זאת, לאחר שורסצה חזרה בה מן ההתנגדות שהגישה לרישום הסימנים.

בשנת 2001, ביקשה ורסצה לבטל את הסימנים האמורים בטענה שהרישום נעשה בחוסר תום לב, ובמקביל פתחה בהליכים משפטיים כנגד ורסצה 83 בשל גניבת עין.

רשם סימני המסחר דחה את טענתה של ורסצה 83 לפיה על הבקשה למחיקה חלה מגבלת ההתיישנות הסטטוטורית של 5 שנים מעת הרישום הקבועה בסעיף 39(א) לפקודת סימני המסחר (נוסח חדש), תשל"ב - 1972 ("הפקודה"), וקבע כי על-פי סעיף 39(א1) לפקודה, ביטול סימן מסחר בשל רישומו בחוסר תום לב יכול שיעשה בכל עת.

הרשם עמד על תכליתם הכפולה של דיני סימני המסחר – מחד, הסדרת זכויות קניין פרטיות, ומנגד, שמירה על אינטרס הציבור. לאור כך, קבע הרשם כי חלוף תקופת התיישנות הקבועה בסעיף 39(א) לפקודה מעניק זכות קניינית לבעל סימן שלא הוגשה לגביו התנגדות, אפילו אם בתחילה לא היה הסימן כשיר לרישום, ובכך גוברת הזכות הקניינית על האינטרס הציבורי בשמירת סימני המסחר פתוחים לשימוש הכללי, בכפוף לחריג שימוש אמת הקבוע בסעיף 47 לפקודה, וזאת בתנאי שהזכות בסימן נרכשה בתום לב והשימוש בה נעשה בתום לב. הרשם קבע כי חלוף תקופת התיישנות לא ישכלל זכות בסימן שרישומה או שהשימוש בו נעשו בחוסר תום לב, כשם שתקופת התיישנות לא תפגע בזכויות קניין של צד שלישי בשמו פרטי או בשם עסקו אשר זהה לסימן, או דומה לסימן עד כדי הטעייה, כאמור בסעיף 12 לפקודה.

הרשם דחה את טענתו של ורסצה 83 לפיה אין להחיל סעיף 39(א1) לפקודה רטרואקטיבית על סימני מסחר שנרשמו לפני כניסתו לתוקף בשנת 1999, בקובעו כי גם טרם חקיקת הסעיף היה סימן שנרשם בתרמית נתון למחיקה בכל עת.

אמנם ציין הרשם כי ביטול בשל חוסר תום לב נוגע לרישומה של סימן המסחר ולא לשימוש שנעשה בו (בשונה מהאמור באמנת פאריס בדבר הגנת הקניין התעשייתי), הוא הביע דעתו כי שימוש בחוסר תום לב בסימן מסחר לאחר רישומו עשוי לחשוף את הסימן לבדיקה מחודשת בכל זמן מעבר לתקופת חמש השנים, ואף קיבל ראיות על שימוש בחוסר תום לב כרלבנטיות להחלטתו. כמו כן, גרס הרשם כי – להבדיל מאמנת פאריס – מחיקתו של סימן בשל חוסר תום לב לפי הפקודה אינה מוגבלת לסימני מסחר מוכרים היטב, ועל כן נמנע מלפסוק בשאלה אם הסימן VERSACE היה סימן מוכר היטב בישראל בעת רישומו. הרשם דחה את טענת ורסצה 83 כנגד ורסצה לקיומם של מעשה בית דין והשתק עילה, בשל הסרת התנגדותה לרישום או לחלופין בשל ויתורה והשלמתה עם רישום הסימנים, וציין כי חוסר תום הלב שברישום מפחית את הנכונות לקבל טענות ויתור והשתק.

הרשם מצא כי העדות מטעם ורסצה 83 באשר לבחירת סימני VERSACE ואופן איותם (תוך העדר הידיעה הנתען על בית האופנה האיטלקי) אינה אמינה, וכי כלל הנסיבות המצטברות מביאות למסקנה שורסצה 83 בחרה בסימנים בחוסר תום לב.

הרשם קבע כי ורסצה 83 בחרה בסימנים בחוסר תום לב, תוך כוונה ליצור בלבול עם בית האופנה האיטלקי ולהטעות את הצרכנים באשר למקור סחורותיה. מעבר לכך, ורסצה 83 עשתה שימוש בסימנים (כגון הוספת הסמלים של ורסצה ותוויות באיטלקית, פרסום קטלוגים באנגלית בלבד, וזניחת סימניה בעברית) אשר בפועל גרם להטעיית הצרכנים. השימוש של ורסצה 83 בסימנים גרם לתחרות בלתי הוגנת, באשר – בניגוד לאינטרס הציבורי שברישום סימני מסחר – צרכנים טעו לחשוב כי הם קונים סחורה שמקורה בבית האופנה האיטלקי.

מסקנתו של הרשם הייתה כי חוסר תום לב מונע מורסצה 83 ליהנות מתקופת התיישנות בת חמש השנים. נוסף על כך, גם לולא העילה של חוסר תום הלב, ורסצה זכאית למנוע שימוש מטעה בשמה ובשם מייסדה. על כן, הרשם הורה על מחיקתם של הסימנים שבבעלותה של ורסצה 83, והטיל עליה את הוצאות המשפט.

לאחר מכן, ביום 17 ביולי 2008, סירב הרשם לעכב את ביצוע החלטתו בדבר מחיקת סימני המסחר עד להחלטה בערעור שהגישה וורסצה 83 לבית המשפט העליון. הרשם פסק כי ביטול מיידי של רישום הסימנים לא יגרם לנזק בלתי הפיך לורסצה 83, שכן מחיקת הסימנים לא תביא בהכרח להפסקת פעילות העסק ופיטורי עובדיו, אלא אך ורק תמנע מורסצה 83 זכותה לתבוע צדדים שלישיים בזמן שערעורה על החלטת הרשם תלוי ועומד. מאידך, הישארות הסימנים בפנקס סימני המסחר מסבה לורסצה נזק גדול יותר, וגורמת נזק בלתי הפיך לציבור כתוצאה מהטעיית הצרכנים המתמשכת. החלטת הרשם שלא לעכב את הביטול אושרה ביום 22

מצג שווא לגבי זהות הממציא ולגבי הבעלות על ההמצאה תורם להרשעה בעבירות מס

מצגי שווא בדבר זהות הממציא הביאו להרשעתם של ממציא ובתו בעבירות מס בבית משפט השלום בתל אביב.

פסקי הדין שניתנו לאחרונה מדגישים כיצד שאלות בעלות על פטנט משליכים על חשיפה אפשרית להרשעה בעבירות מרמה לפי דיני ניירות ערך ובעבירות מס, מעל ומעבר להקשר הרגיל של תביעות בגין הפרת פטנט וסכסוכי בעלות. בארה"ב, הגיעה לאחרונה חברת תוכנה לפשרה בתובענה ייצוגית בעילת תרמית בניירות ערך, שם נתבעה החברה בגין אי גילוי בעיית בעלות ביחס לפטנטים שלה¹. בישראל, פסק דין שניתן לאחרונה על-ידי בית משפט השלום בתל-אביב מצביע על כך שמצגי שווא בדבר זהות הממציא והבעלות על המצאה עלולים להביא להליכים פליליים בגין עבירות מס.

בפסק דין שניתן לאחרונה בת"פ (ת"א) 10284/00 מדינת ישראל – פמת"א (מיסוי וכלכלה) נ' אבידור יוסף ואח', בית משפט השלום בתל-אביב הרשיע ממציא ובתו בהעלמת הכנסה ובשימוש במרמה.

בית המשפט קבע שהממציא העלים בכוונה הכנסה שצמחה ממכירתם של פטנטים מסוימים, על ידי כך שרשם את הפטנטים על שם בתו ונמנע מדיווח על ההכנסות לרשויות המס. בית המשפט קבע עוד כי בתו של הממציא, לדרכו של הממציא, הציגה עצמה במרמה כממציאה וכבעלים של הפטנטים הן בבקשות הפטנט לרשם הפטנטים והן בהסכמים למכירת הפטנטים, בעוד שבפועל הממצאות נעשו על ידי אביה והיו בבעלותו. בית המשפט קבע כי הסבריו של הממציא באשר לסיבה בגינה נרשמו הפטנטים על שם בתו (כגון עקיפת נושיו, התואר האקדמי המתקדם של בתו, או הסתמכות על ייעוץ מקצועי שקיבל) היו בלתי-אמינים ורצופי סתירות פנימיות. הממציא הואשם והורשע בעבירות התחמקות ממס ושימוש במרמה. בתו הואשמה והורשעה באותן עבירות בשל סיועה להסתרת זהותו של הממציא ולהתחמקות ממס, בכך שהיא חתמה במרמה על בקשות הפטנט כממציאה והציגה את עצמה במרמה כבעלים של הממצאות בהסכמים למכירת הפטנטים, בידיעה מלאה (או תוך עצימת עיניים לעובדות) שאביה, הממציא האמיתי והבעלים, התכוון להתחמק מתשלום מס על כל הכנסה הנובעת מהפטנטים שנרשמו על שמה. טענת הבת שתפקידה היה פאסיבי בכך שהשאלה את שמה לבקשת הפטנט לא נתקבלה כהגנה.

יושם לב לכך כי, להבדיל מהדין בארצות הברית, שם בקשות פטנט מחייבות הצהרת הממציא בשבועה, חוק הפטנטים הישראלי אינו מחייב שבקשת פטנט תוגש על ידי הממציא בפועל או תוך מעורבותו.

בקשת פטנט יכול ותוגש על ידי הבעלים של ההמצאה², שיכול להיות הממציא או הבא מכוחו, או מי שזכאי להמצאה מכוח הדין או על-פי העברה או הסכם³, ובכלל זה מעסיקו של הממציא⁴; המבקש הוא בחזקת הבעלים אלא אם הוכח אחרת⁵. זכויות בהמצאה ניתנות להעברה בדרך של הסכם ההעברה בכתב⁶.

עם זאת, במקרה שהמבקש אינו הממציא, על בקשת הפטנט לכלול הסבר לגבי כיצד המבקש נהיה לבעל ההמצאה⁷; אי-מילוי אחר דרישה זו כעקרון הופך את הבקשה לבלתי כשירה לקיבול⁸. לא זו אף זו, כפגם ההופך את בקשת הפטנט לבלתי כשירה לקיבול, מצג שווא לגבי הבעלות על ההמצאה מהווה אחת העילות להתנגדות לקבלת בקשת פטנט בתוך תקופת ההתנגדות⁹, ולאחר מכן חושף את הפטנט לביטול לבקשת כל אדם לפי עילה שלפיה ניתן היה להתנגד¹⁰. יחד עם זאת, הרשם רשאי לתקן את הפטנט במקום לבטלו בהליכים כאלו, ובנוסף, יש לו שיקול דעת לתקן פרטי רישום לא-מדויקים לבקשת צד מעוניין¹¹ או לפי יוזמתו הוא¹².

חוק הפטנטים מורה גם על חובת גילוי מתמשכת עד לקיבול בקשת הפטנט. יחד עם זאת, חובה זו אינה מקיפה כמו, לדוגמא, זו הנוהגת בארצות הברית. משרד הפטנטים הישראלי דורש ממבקש לחשוף, בין היתר, רשימה אסמכתאות עליה הסתמכו רשויות פטנטים בכל מדינה זרה בעת בחינת בקשת פטנט על אותה המצאה שהוגשה במדינה הזרה כאמור על ידי המבקש או קודמו בזכות בהמצאה¹³. אמנם לרשם הפטנטים יש סמכות לדרוש ממבקשים לגלות רשימת פרסומים שנתפרסמו לפני בקשת הפטנט, הידועים למבקש הפטנט ונוגעים ישירות להמצאה, אין הוא עושה שימוש בפועל בסמכות זאת. אי-עמידה בחובת הגילוי עלולה להוביל לביטולו של הפטנט או לקיצור תקופת תוקפו, או להענקת רישיון כפייה. עדיין לא ברור האם מצג שווא לגבי שם הממציא מהווה בסיס לעונשים אלה או דומיהם.

¹ מאמר "Patents: The New Class Action Frontier?" Law.com (21/7/08), Zusha Elinson

תובענה ייצוגית לפי דיני ניירות ערך הוגשו בארה"ב על ידי בעלי מניות של חברת Magma Design Automation בגין אי גילוי העובדה (שלפי הנטען היתה ידועה להנהלת Magma) שהמצאות מסוימות שנרשמו כפטנט על ידי Magma ונעשו על ידי עובד של Magma (שהועסק לפני כן בחברת Synopsys, Inc.) נוצרו לכאורה בזמן שהעובד הועסק על ידי חברת Synopsys. מחיר המניה של החברה צנח לאחר הודאת העובד, במהלך תביעת הפרת פטנט שהוגשה על ידי Synopsys, על בעיית הבעלות ועל ידיעתה של Magma על הנושא. פורסם ב-Business Wire, 14.06.05

² ס' 2 לחוק הפטנטים, תשכ"ז-1967 (להלן: "החוק").

³ ס' 1 לחוק.

⁴ ס' 132 לחוק קובע כי המצאה שייכת למעסיק במידה ונעשתה על ידי עובד עקב עבודתו ובתקופת עבודתו.

⁵ ס' 76 לחוק

⁶ ס' 82 לחוק

⁷ ס' 11(ב) לחוק

⁸ ס' 17(א)(2), 20, 21 לחוק

⁹ ס' 1(31) לחוק או, אם המתנגד טוען לבעלות, ס' (3)31 לחוק

¹⁰ ס' 273 לחוק

¹¹ ס' 170 לחוק

¹² ס' 172 לחוק

¹³ ס' 1(18) ו-18'א לחוק

חריג "שימוש אמת" ברכיב של סימן רשום אינו מייתר את הצורך בהודעת הסתלקות

דרישת רשם סימני המסחר להודעת הסתלקות בעת רישום הסימן אינה מתירת לאור הוראה בפקודה המתירה שימוש אמת ברכיב של סימן רשום

בהחלטה שניתנה לאחרונה (5 ביוני 2008), רשם סימני המסחר אישר את דרישת הבוחן לפיה על מבקשת הרישום להמציא – כתנאי לרישום של שלושה סימני מסחר – הודעת הסתלקות ובה ויתור על הגנה לגבי רכיבים מסוימים של הסימנים. הרשם קבע כי חריג של שימוש אמת אינו מייתר את הצורך בהודעת הסתלקות לגבי רכיבים שאינם כשירים להגנה כסימן מסחר בפני עצמם.

כתנאי לרישום שלושה סימני מסחר מעוצבים המכילים את המילים "Lady Speed Stick", בוחן לשכת סימני המסחר דרש מהמבקשת – Colgate – Palmolive Co – ליתן הודעת הסתלקות ביחס למילים "lady" ו-"stick". לפי סעיף 21 לפקודת סימני מסחר (נוסח חדש), תשל"ב-1972 ("הפקודה"), ניתן לדרוש הודעת הסתלקות מקום שהסימן המבוקש מכיל רכיב חסר אופי מבחין (ותיאורי או גנרי) או רכיב המקובל במסחר, אשר צריך להישאר פתוח לשימוש כלל העוסקים באותו תחום.

קולגייט פנתה בבקשה לרשם סימני המסחר לרשום את הסימנים מבלי ליתן הודעת הסתלקות, בטענה כי בהתאם לסעיף 47 לפקודה, רישום של סימן מסחר לא ימנע מאדם לעשות שימוש אמת (בין היתר) בתיאור אמיתי של מהות או איכות הטובין המסופקים על ידו. לכן, אין חשש כי יימנע השימוש במילים אלו מאחרים העוסקים במסחר באותו תחום. קולגייט הוסיפה וטענה כי הבקשות נגדו לסימני מסחר מעוצבים ומוכרים היטב, לכן לא מתקיים החשש להגנה רחבה מדי, זאת להבדיל מסימני מסחר בלתי-מעוצבים.

הסוגיה שעמדה בפני הרשם הייתה האם חריג "שימוש אמת" לפי סעיף 47 לפקודה מייתר את הצורך בהודעת הסתלקות הנדרשת לפי סעיף 21 לפקודה. בנוסף, האם הדרישות למתן הודעת הסתלקות משתנות בין סימן מסחר מעוצב לעומת סימן מסחר בלתי מעוצב ובין סימנים מוכרים היטב לעומת סימנים אחרים.

בהכנת המאמרים השתתפו עו"ד דוד גילת, עו"ד ערן ברקת, עו"ד סוניה שניידר ועו"ד סהר פלד

- הרשם עמד על ההבדלים בין הודעות הסתלקות לחריג "שימוש אמת":
 - הודעת הסתלקות מגבירה את השכלול והוודאות של פנקס סימני מסחר ביחס להיקף ההגנה בכך שהיא מוציאה רכיבים מסוימים מכלל הגנת סימני מסחר ומסווגת אותם כחופשיים לשימוש כשהם עומדים בפני עצמם. מנגד, הסתמכות על חריג שימוש האמת מפחיתה את הוודאות בכך שנדרשת הוכחה כי הרכיב הרשום של סימן מתאר באופן אמיתי את הטובין של המשתמש (שאינו בעל הסימן) וכי השימוש הנעשה בסימן הינו שימוש אמת.
 - יתר על כן, רכיב שהוצא מכלל הגנת הסימן על-פי הודעת הסתלקות הינו חופשי לכל שימוש, כולל כסימן מסחר, בעוד החריג מאפשר שימוש אמת בלבד בנסיבות היותר צרות כאשר הרכיב מהווה הגדר אמיתי של הטובין.
 - חריג שימוש האמת נועד להשיב לחזקת הכלל, תוך מינימום פגיעה בזכויות הקנייניות של בעל הסימן הרשום, שימוש מוגבל ברכיבים של סימני מסחר (או סימני מסחר בשלמותם) שאיבדו אופי מבחין לאור שינויים שהתרחשו במסחר לאורך השנים, אך אינם נתונים עוד להתנגדות לרישום על בסיס היעדר כשירות לרישום לאחר שחלפה תקופת ההתנגדות בת חמש שנים מיום הרישום.
- באשר לסימנים מעוצבים, הרשם קבע כי על אף שסימן מעוצב מקנה למילים המרכיבות אותו פחות הגנה מאשר לאופן הצגתן, ההגנה ניתנת גם למילים – אחרת, מבחן האוזן (הבוחן את הדמיון הצלילי) בין סימנים יהיה למיותר שכן בדיקה היתה נערכת אך ורק ביחס למראה החזותי של הסימנים – לכן, יש הצדק להודעות הסתלקות גם ביחס לסימנים מעוצבים.
- הרשם סיכם כי על המבקש המעוניין לרכוש זכות בלעדית לשימוש בסימן מסחר באמצעות רישומו, ליתן הודעת הסתלקות כאשר לאותם הרכיבים אשר לדעת הרשם עליהם להישאר פתוחים לשימוש כלל העוסקים במסחר. הגנת שימוש האמת הניתנת על-פי סעיף 47 לפקודה אינה מספקת על מנת להבטיח מטרה זו וממילא לא נועדה לאפשר רישום של רכיבים אשר מלכתחילה אינם כשירים לכך.
- הרשם על כן אישר את החלטת הבוחן להתנות רישום של סימני המסחר המבוקשים על-ידי קולגייט, במתן הודעת הסתלקות.

אין במידע הכלול באיגרת מידע זאת כדי להוות ייעוץ מקצועי מכל סוג שהוא, ובכלל זה ייעוץ משפטי, או תחליף לייעוץ כאמור, ואין להסתמך עליו בעת קבלתה של כל החלטה מכל סוג שהוא.

גילת, ברקת ושות', עורכי דין
הברזל 26 א', רמת החי"ל, תל-אביב 69710
ת.ד. 13136, תל-אביב 61131
טל. 03 5667999 פקס. 03 5669030
info@gilatadv.co.il, www.gilatadv.co.il

עורכי דין